

da man ganske vist kan forudsæ, at der ret hyppigt stiftes. Det forekom mig derfor at være en ganske naturlig Mellemvej, naar jeg i det Tilfælde gaar til at forene alle Interesser paa den bedste Maade, Menighedens Interesser, Statskassens Interesser og Seminariets Interesser, naar man for disse konkrete Tilfælde, hvor Forholdene stille sig saaledes, at man ønsker Seminarieforspandens pladsen forenet med Sognepræstembedet, gav Tilskud til, at der kunde blive oprettet et fast Kapellani. Jeg glemte at bemærke, at det ogsaa af den Grund kan vise sig nødvendigt indtil videre at beholde Stillingerne samlede, at der ved en Soudring ikke alle Vegne kunde stiftes Seminarieforspandens den særlige Bolig, hvorpaa han efter Loven har Krav, naar han ikke tillige er Sognepræst. Jeg mener, at denne Mellemvej staaner Statskassen for ganske betydelige Udgifter, som den ellers vilde komme til at afholde, at den i disse Tilfælde tilfredsstiller de Seminarieforspandere, som selv have andraget derpaa, og at den giver Menigheden det, der kan gives denne under disse Forhold, nemlig den faste Sjøleforærger. Jeg kunde gaa ind paa, at man forandrede det residierende Kapellani til et Kapellani pro loco, det vilde have den samme Betydning for Menigheden, og det vilde være noget mere sparingsmæssigt, idet der da ikke vilde være forenet Pensioneret med Stillingen, og hvis jeg havde noget Haab om, at man paa denne modificerede Maade kunde faa det igennem, vilde jeg være glad derved. Jeg skal endnu bemærke, at ogsaa i det fra privat Side forelagte Lovforslag om Præsteembedsbesættelser er det af Forslagsstillerne egentlig forudsat, at det skulde være et fast Kapellani, thi der er en Pasfus, som gaar ud paa, at hvor Sognepræsteembedet er forenet med en Seminarieforspandens plads, der skal Sognet eller Menigheden vælge, ikke angaaende Sognekalbet, men angaaende Kapellaniet. Det forudsætter jo et fast Kapellani, thi er det en personel Kapellan, kan der jo ikke være Tale om Menighedens Valg. Som saad, det forekommer mig, at det er en saa billig og naturlig Mellemvej at gaa, at jeg ikke ganske vil opgave Haabet om at bevæge Udvalgets Flertal til at gaa ind derpaa, om det end ogsaa bliver i en noget modificeret Stikelse. — Jeg skal med Hensyn til det næste Punkt, som angaar de bekendte 35,000, bemærke, at jeg jo nok ogsaa i Fjor har hørt — jeg har ikke vidst det før — at det her oprindeligt skal være forandret fra 25,000 til 35,000 ved en Trykfejl. Men jeg vil dog meget henstille, om Udvalget eller Udvalgets Flertal ikke en

Gang vilde opgave at hæfte sig ved denne Fejl eller Blet paa Oprindelsen og tage Hensyn til de virkelige Forhold og til, at det virkelige Djemed for den Anmærkning, som er sat ind paa Finansloven, og som jo dog er sat ind med Rigsdagens Billigelse, ikke kan opnaas med de 35,000, end sige med de 25,000 Kr. Jeg skal, ligesom jeg i Fjor gjorde det, med Hensyn til Anvendelsen af Stiftsmidlerne, af de 35,000 Kr. i 1891—92, bemærke, at der var 140 Ansøgere, som alle vare kvalificerede, det vil sige: havde Betingelserne, og deraf fik de 115 Tilskuddet — altsaa ikke alle kunde tildes — og for de 65 af disse var Nettoindtægten saa ringe, at den, naar Tilskuddet medregnes, dog ikke naede op over 2,100 Kr., medens det er 2,400 Kr., der skulde naas eller skulde kunne naas. Det Mindretal, hvis Embedes Nettoindtægt var større end 2,100 Kr., og som dog fik Tilskud, var alle Præster, som havde siddet i forholdsvis lang Tid i deres Embeder og derfor havde et Krav paa fortrinnsvis at komme i Betragtning, og kun for 10 Ansøgerees Bedkommende bragtes Indtægten ved Hjælp af Tilskuddet op til 23—2400 Kr. — Jeg kan med Hensyn til den islandske Assistent i Rigsdokumentet forstaa de Betragtninger, som have gjort sig gældende i Udvalget mod at oprette en fast Plads her, og under denne Forudsætning kan jeg ogsaa slutte mig til, at man har Betænklichkeiten ved det, og slutte mig til, at den bestemte navngivne Person, der har en Understøttelse paa Finansloven til Udøvelse af en islandsk Historie ogsaa med dansk Tekst, ogsaa ekstraordinært støttes til Underøggelse af de islandiske Arkivalia og i øvrigt ikke udelukkende med den Forpligtelse. For ham har det selvsølgelig en ganske søregen Betydning, og man vilde ved denne Formulering og ved denne Anvendelse altid kunne opnaa det, at han, der vides og antages at ville skrive sin islandsk Historie i en Land, der er billig mod Danmark, ogsaa vil yderligere kunne udføre Arbejde i denne Land ved Hjælp af den sikre Afgang til Arkivalia, som derved vilde opnaas. Jeg tiltræder altsaa dette. — Jeg kan heller ikke have noget imod at tiltræde Forslaget om, at der tilføjes „ekstraordinært“ med Hensyn til Udgifter ved de lokale Arkiver paa det Sted, for det maa jo være en forbigaaende Stilling. — Jeg skulde have ønsket, at man allerede nu vilde være gaaet ind paa Værningsforhøjelsen for Bibliotekaren ved den arnemaagangsstiftede Haandkristisamling, idet det kun er en af Grundene, som er bleven anført, Hensynet til det yderligere Arbejde,